

Tomáš Rozehnal k výstavě Nely Bártové „Vidím tě ve tmě, když zavřu oči“

Když jsem Nelu prvně spatřil, zrovna procházela uchem jehly. Nejdřív jsem si myslel, že se tam šprajcla, ale ona se jen v tom oblouku opřela a prohlížela si na otevřené dlani nějakou tabletu či knoflík pro štěstí, pak zvedla zrak a podívala se na mě jak srna na dopravní značku.

Asi bych měl něco říct o Nelině poezii, ale pokud připustíme, že v kleci je místo pouze pro jazyk, není třeba vytvářet verbální průvan.

Měl bych tu utrousit pár slov o její výstavě, pokusit se přiblížit vám důlní kartografii jejího nitra. Pojdme tedy stoupat.

Tepny města vystupují ze zdí.

Šípy lučištníků mívají Šebestiána? Ty šípy jsou vystřeleny zevnitř a cíl rozhodně neminuly. Ve vigvamu, který ale často bývá teepee, lavvu, čum, tedy kočovná stavba, sedí světelný šaman duše a pozoruje kopí paprsku, které jím proniká a zanechává za sebou temnou kobaltovou stopu. Osvobozující trubici bez fosforu poznání, jehož déšť tak rád prochází nízkou půdou, ve které tloustne výživný chór plný nadějí bez víry.